

אהבה לסוס מת

מעל מיטתה של נתנאלה — כמו בסצנה מהסנדק — נמצא ראש מפוחלץ של סוס. אחיה הביא לה את הראש, והיא ייבשה ושימרה אותו. לדבריה היא אוהבת חיות, כשהן מתות וכשהן חיות.

עבודה. אומרת נתנאלה: "יש לי דרישות מבני-אדם שאני עובדת איתם. כל מה שאני רוצה הוא שהבן-אדם יעשה מה שהוא צריך לעשות על הצד הטוב ביותר, ויילך הביתה. מה פיתאום להיפגש אחרי העבודה? מה פיתאום לשמור על קשרים חברתיים? יש לי את פול, ומעט ידידים מהלהקה הצבאית. וזה מספק אותי בהחלט."

"עולמי הוא

הטבע הדומם"

אך גם פול ומעט הידידים מהלהקה הצבאית, אינם מהווים את מלוא עולמה של הזמרת יוצאת-הדופן. עולמה האמיתי של נתנאלה הוא העולם הקסום של הטבע הדומם. היא משוטטת בטבע שעות רבות, (המשך בעמוד 36)

אני מחליטה מה לשיר, ולא סומכת על אף אחד אחר. אני מרגישה אל השיר משהו, ואם אינני מרגישה — שום כוח בעולם לא יאלץ אותי לשיר אותו. אני מחפשת שירי משוררים שידברו אלי. אני עצמי בוחרת אותם, ואז האחר ריות כולה עלי. אשר ביטנסקי אינו מתערב בבחירת החומר שאותו אני שרה. הוא יכול להביע דיעה, אך ההחלטה הסופית היא בידי.

"הקו שלי הוא להתפשר עם טעם הקהל כמה שפחות. מה שהוא פשרה בעיני, נראה לאחרים, לא-פשרה. האנשים ש-עובדים אתי דורשים ממני להתפשר ב-כיוונים מסויימים, ואני מנהלת איתם מיל-חמה מתמתת בעניין הזה."

נתנאלה מפרידה לחלוטין בין חייה הפרטיים לבין עבודתה. היא אינה שומרת על יחסים חבריים עם האנשים שאיתם היא עובדת, מחוץ לשעות הי-

מביעה נתנאלה כשהיא מדברת על בני-אדם. לדעתה, האנשים הם המור-ניים, גסים וחסרי-תרבות. מרביתם עיוורים, שאינם רואים כלל את המתרחש סביבם.

סלידה מאנשים חיים

התמלילים כעל הלחנים. היא אינה רוצה שיכנו אותה, זמרת פופולרית. לדעתה היא אינה פופולרית כלל. אינה מקובלת על הנוער, ואהובה על מבוגרים ועל ילדים, בזכות שירו של אהוד מנור, בן אותו שרה בפסטיבל שירי-הילדים.

נתנאלה היא מסוג הזמרות שאוהבים אותן — או שסוגרים את המקלט כששומרים את קולן. הדיעות על איכותה כזמרת חלוקות, אך דבר אחד ברור למחייביה ושולליה כאחד — היא, ללא-ספק, זמרת מיוחדת-במינה.

אומרת נתנאלה על ההצלחה: "אני אינני מודדת הצלחה לפי איך שהקהל קובע אותה. הדרישות שלי הן לגבי עצמי. אם אני עומדת בדרישות שהיצבתי לעצמי, הצלחתי. אם נותנים לי להרגיש שאני בסדר, זה לא עושה לי טוב, רק אם אני חושבת שאני בסדר אז אני מרגישה טוב."

"השירה היתה

הביטחון שלי"

מספרת נתנאלה על ילדותה: "הייתי ילדה סגורה ושקטה. היתה לי צורה מצחיקה, לא טיפלו בי ולא טיפחו אותי בגלל המצב הכלכלי הקשה שהיה בבית. הייתי מין ילדה-בן, לבושה בבגדים מרור-שלים, תמיד עם שיער קצר. בבית שרו כולם, אבל אני הייתי היחידה שלקחה את זה ברצינות."

"בגיל 15 הלכתי ללמוד גיטארה, רציתי להיות עצמאית, לא כמו כולם. רציתי חופש. אחי חיים, הבוגר ממני בשש שנים, קנה גיטארה, את לימודי הגיטארה מימנתי ממשכורת. וכשהמורה שלי שמעה אותי פעם שרה, היא התלהבה נורא ואמרה לי שאני צריכה ללמוד. באותה תקופה החר-טתי לחזור ללימודים. הייתי בת 16, והתחלתי ללמוד בחמישית של בית-ספר תיכון טכני פרטי."

"יחד עם זה הייתי תברה בלהקה של עיריית תל-אביב, שנקראה הברקנים. לא הייתי הסולנית, אבל התבלטתי. זה מור, אבל השירה היתה כל הביטחון שהיה לי. הייתי ילדה קטנה עם קול חזק, וזו היתה בשבילי האפשרות היחידה לבטא את עצמי."

בלהקה הכירה נתנאלה את אשר בני-טנסקי, שהיה אז בן 17 וניגן בגיטארה. הוא דחף אותה לשיר, סידר לה הופעות בב-עומר כייאס, ומאז הוא משמש כמנהלה האישי ואמרגנה.

נתנאלה הופיעה במועדון-הלילה היפואי לילה אחר לילה, וזה היה קשה. היה עליה להגיע ליפו לבדה, ולחזור משם בשעות הקטנות של הלילה. אחר-כך, הופיעה ב-מועדוני-סטודנטים, וניגשה לבחינות ל-להקה צבאית. נתנאלה ידעה שתחקבל, לדבריה, "ראיתי את האחרים."

היא לא אהבה את הצבא, ועדיין איננה אוהבת אותו. היא גם אינה נהנית מהר-פעות במיסגרת שירות-המילואים שלה, ולא אהבה את הוסעותיה כסולנית בלהקת חיל-האוויר. הצבא היווה, לגביה, מיסגרת — ואילו היא, ככוכר, אינה משתלבת במיסגרות.

מאידך, היא מודה כי הצבא הוא שהקשיר עבודה את הקרקע לבניית קאריירה אזרי-חית. שם, בלהקה, פגשה את הזמר-מלחין מתי כספי, והוא עזר לה והינחה אותה בעצם דרך-העבודה המתונה שלו. השיר הראשון שפירסם את נתנאלה היה הייה לי חבר הייה לי את. את השיר הזה שרה שלא במיסגרת הלהקה, אלא כסולנית, והצבא מימן את ההקלטה.

לנתנאלה אמות-מידה משלה לקביעת הצלחתה. מאז השתחררה מהצבא היא נה-שבת, בשוק האזרחי, כזמרת בעלת איכות קולית מיוחדת במינה. שאינה זמרת להיטים ומיצעדי פזמונים, והמייצגת את סוג הזמרים הבלתי-מתפשר, המקפיד על

הרבה יותר מהחיים. יש לה קשר מיסטי עם עולם-הדממה. היא אוספת שורשי עצים ואבנים, ומנלה בהם חיים. היא אינה פו-חדה להיפצע או להיפגע. מרגישה נוח בין המצבות בבתי-קברות.

"כשאמות אתחיל לחיות!"

כך אור-מרת נתנאלה, המאמינה כי החיים שלאחר המוות מעניינים וטובים